

A JÓ KISLÁNYOK NEM ÁLLNAK SZÓBA VÉRFARKASSAL

A woman with long brown hair, wearing a grey dress and a large, flowing red cape, is running through a snowy, dark forest. She has a look of urgency or fear on her face. The background is a misty, snow-covered forest with bare trees. The overall tone is dark and atmospheric.

A LÁNY ÉS A FARKAS

CATHERINE HARDWICKE ELŐSZAVÁVAL

finep
selection

SARAH BLAKLEY-CARTWRIGHT

SARAH BLAKLEY-CARTWRIGHT

A LÁNY ÉS A FARKAS

HIGGY A MESÉBEN. ÓVAKODJ A FARKASTÓL!

Rendes lány nem áll szóba vérfarkassal

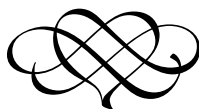
David Leslie Johnson forgatókönyve alapján

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Catherine-nek, Laurennnek, Laurie-nak és Ronee-nak,

a négy hihetetlen nőnek

A faluban megkondul a harang egyszer, kétszer, háromszor – valakit megöltek.

Negyedszer is megszólal...

A gyilkos a Farkas.

Amikor még a falvak olyan kicsik voltak, hogy mindenki ismert mindenkit, egy kislány harcolt, hogy meglelje a maga útját. Valerie nem „jó kislány”. Amikor a helyi vérfarkas kiszemeli magának, Valerie-nek lehetetlen döntést kell hoznia. Senkihez sem fordulhat, miközben választhat a rákényszerített házasság, és a szökés között igaz szerelmével. Az apja a helyi iszákos. Az anyja irányítani akarja. A többi lány pedig rögtön boszorkánynak kiáltja ki. Ki menti meg Valerie-t? Meg tudja menteni saját magát?

A klasszikus gyermekmese lebilincselő újragondolásában nehéz lehet megtalálni a happy endet.

Előszó

2009 AUGUSZTUSÁBAN kaptam egy forgatókönyvet *The Girl with the Red Riding Hood* címmel, amelyet David Leslie Johnson írt Leonardo DiCaprio ötlete alapján. DiCaprio cége, az Appian Way a Warner Bros-szal szerződött. Azonnal beleszerettem az ötletbe, hogy a klasszikus Piroska és a Farkas mese egy új, sötét, többretegű verzióját készítsük el. A gyermekmesék gazdag rajzolatok, amelyek segítenek megérteni és megteremteni a saját világunkat, és pontosan ezt kíséreltem meg ezzel a történettel is. A fejem tele volt képekkel és ötletekkel arról, hogyan tudnám életre kelteni ezt a világot. Ihletért minden kreatív forrást igénybe vettem – a testvérem festményeit a varázslathoz és a hangulathoz, az aktuális divatirányzatokat a ruhákhoz, és Daggorhorn megtervezéséhez egy kis észak-orsz építészeti szakkönyvet, amelyet tizenéves korom óta őrizgetek.

A *Piroska és a Farkas* ezen változatában a szereplők és a kapcsolatuk modern érzete érdekelt. A történet a tizenévesek félelmeit és a felnőtté válás, a szerelem buktatóit fedi fel. És természetesen ott a Nagy, Gonosz Farkas. A Farkas a mi történetünkben az ember sötét, veszélyes oldalát testesíti meg, és táplálja a szorongó társadalmat.

A társadalmi paranoia az egész forgatókönyv készítése közben ott volt velem, és végül Daggorhorn építészetében csúcsosodott ki. A falusiak miniatűr erődöknek látszó tanyaházakban élnek – cölöpökön állnak, és nehéz faszaluk vannak a házakon, meg létrák, amelyeket éjszakára felhúznak. A falu lakói érzelmileg ugyanúgy védekeznek,

mint fizikailag, és amikor a Farkassal kötött több évtizedes béke kezd széttöredezni, szorosabbra fonódnak közöttük a kötelékek.

Minél mélyebbre merültünk ebben a világban, annál inkább megértettem, hogy a szereplők és a háttértörténetük túl összetettek, hogy beilleszthetők legyenek a filmbe, ezért szerettem volna segíteni egy olyan regény megalkotásában, amely felfedi Daggorhorn lakosainak bonyolult érzelmi hálóját.

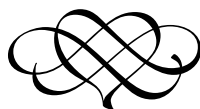
Egy New York-i úton találkoztam Sarah Blakley-Cartwright barátnőmmel. Épp akkor diplomázott kitűnően a Barnard College kreatív írás szakán. Tizenhárom éves kora óta ismerem Sarah-t – mind a négy előző filmemben apróbb szerepeket játszott. Mindig eredeti, költői lélek volt – csupa szeszély –, és rádöbrentem, hogy ő lenne a tökéletes erre a munkára.

Attól a pillanattól fogva, hogy megemlítettem az ötletemet Sarah-nak, belevetette magát a munkába. Elrepült Kanadába, a brit-columbiai Vancouverbe, ahol a filmhez építettük a díszleteket, és tökéletesen elmerült a *Piroska és a Farkas* világában. Kikérdezte a színészeket a szerepükről, részt vett a próbákon, és az ünnepség jelenetében ő is táncolt az izzó széken. Sarah valóban a mesemondás részesévé vált.

Úgy érzem, Sarah gyönyörű regényt írt, amely elmélyíti a szereplők világát. Hagyja, hogy elidőzzünk az érzelmes pillanatokban, azokban, amelyek elárulják, hogy a *Piroska és a Farkas* nemcsak egy mese, hanem egy egyetemes történet szerelemről, bátorságról és felnőtté válásról.

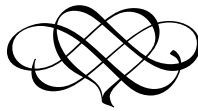
Jó szórakozást!

Catherine Hardwicke

Egyszer volt...

*...hol nem volt
egy kislány és
egy farkas.*

Első rész

I.

A FA TORONYMAGASÁBÓL A KISLÁNY mindent látott. Daggorhorn álmos falva a völgy mélyén hevert. Odafentről olyan volt, mint egy távoli, idegen ország. Olyan hely, amelyről nem tudott semmit, olyan hely, ahol nem voltak dárdák és tüskék, egy olyan hely, ahol a félelem nem állt mindenki fölött ideges szülökként.

Ilyen magasan a levegőben Valerie úgy érezte magát, mintha ő is egészen másvalaki lenne. Állat lehetett: sólyom, barátságtalan a túlélés terhéért, nagyképű és külön.

Már hétévesen tudta, hogy valamiképp más, mint a többi falusi. Nem tehetett róla, de távol tartotta őket magától, még a barátaitól is, akik nyíltak és nagyszerűek voltak. A nővére, Lucie volt az egyetlen ember a világon, akihez Valerie kötődött. Ő meg Lucie két szőlőtőke voltak, amelyek összetekeredve nőttek, ahogy egy régi dalban énekelték a falu öregjei.

Lucie volt az egyetlen.

Valerie lenézett lóbáló lábai között, és arra gondolt, miért mászott fel ide? Természetesen nem engedték meg neki, de nem ezért tette. És nem is azért, hogy kipróbálja magát a fára mászás kedvéért – az már tavaly elvesztette a varázsát, amikor először elérte a legmagasabb ágat, és már nem volt hová másznia, csak a nyílt égre.

Azért mászott fel ilyen magasra, mert odalent a faluban nem kapott levegőt. Ha nem szökött volna el, a boldogtalanság rátelepszik, felhalmozódik, akár a hó, míg teljesen maga alá nem temeti. Idefent a fáján a levegő hűvös volt az arcán, és legyőzhetetlennek

érezte magát. Sosem aggódott, hogy lepottyan, az ilyesmi lehetetlen ebben a súlytalan világban.

– Valerie!

Suzette hangja áthatolt a faleveleken, olyan volt, mintha egy kéz visszarángatta volna Valerie-t a földre.

Az anyja hangjából Valerie tudta, hogy ideje menni. Maga alá húzta a lábát, guggoló helyzetbe emelkedett, és elkezdett lefelé mászni. Ha egyenesen lefelé nézett, látta Nagymama házának meredek tetejét. A ház a fa ágai közé épült, és vastag fenyőtűréteg borította. A ház úgy ékelődött az ágak közé, mintha egy vihar repítette volna oda. Valerie mindig csodálkozott azon, hogy hogyan kerülhetett oda, de sosem kérdezte meg, mert az ilyen csodálatos dolgokat soha nem szabad megmagyarázni.

Közeledett a tél, és a levelek már kezdtek leválni az ágakról, lazítottak őszi szorításukon. Némelyik megremegett és lehullott, ahogy Valerie lefelé kúszott. Egész délután a fán kuporgott, hallgatta a nők odalentről felszűrődő mormolását. Mintha ma óvatosabbak lettek volna, érdekesebbek, mintha az asszonyoknak titkaik lettek volna.

Az alacsonyabb ágakhoz közeledve, amelyek súrolták a ház tetejét, Valerie látta, ahogy Nagymama kilebeg a tornácra. A lába láthatatlan volt a ruhája alatt. Nagymama volt a legszebb asszony, akit Valerie ismert. Hosszú, többretegű szoknyát viselt, amely ringott, ahogy sétált. Ha a jobb lábával lépett, a selyemszoknya balra lebbent. Kecses, szép bokája volt, akár az apró, fából faragott táncosnőnek Lucie ékszeres dobozában. Ez egyszerre felvidította és megrémítette Valerie-t, mert a bokája olyan volt, mintha elpatthanatna.

Valerie, lévén törhetetlen, kemény puffanással a legalsó ágról a tornácra ugrott.

Nem volt robbanékony, mint a többi kislány, akiknek pirosposztás vagy kerek arcoskájuk volt. Valerie arca sima volt, puha és sápadt fehér. Valerie nem gondolta magáról, hogy szép. Ami azt illeti, nem is gondolt arra, hogy hogyan néz ki. Bár senki sem tudta elfelejteni a kukoricacsuhé-szőke lányt a nyugtalanítóan zöld szemével, amely úgy fénylett, mintha villámcsapás töltötte volna fel. A szeme, az a mindent tudó pillantása idősebbnek láttatta, mint valójában volt.

– Gyertek, lányok! – kiáltott ki az anyja a házból. Idegesség volt a hangjában. – Ma este korán kell hazaérnünk. – Valerie hamarabb leért, minthogy bárki észrevette volna, hogy a fán járt.

A nyitott ajtón át Valerie látta, ahogy Lucie az anyjuk körül sűrűgölgödik, kezében egy babával, amelyet rongyokba öltöztetett, amiket Nagymama ajánlott fel erre a célra. Valerie azt kívánta, bárcsak jobban hasonlíthatna a nővére.

Lucie kezeckéje lágy volt és gömbölyded, kissé párnás, amit Valerie csodált. Az ő keze csontos volt és vékony, reszelős a bőrkeményedésektől. A teste csupa szöglet. Mélyen belül úgy érezte, emiatt nem szeretik, olyan, akit senki sem érintene meg szívesen.

A nővére jobb volt, mint ő, ezt tudta Valerie. Lucie kedvesebb volt, nagyvonalúbb, türelmesebb. Sosem mászott volna fel a fára a ház fölé, ahová épeszű emberek nem járnak.

– Lányok! Ma telihold lesz. – Az anyja hangja most már elért hozzá. – És most mi jövünk – tette hozzá szomorúan, elhaló hangon.

Valerie nem tudta, mit jelent, hogy ők jönnek. Remélte, hogy valami meglepetés lesz, talán ajándékot kapnak.

Lenézett a földre, és nyíl formájú jeleket látott a porban.

Peter.

A kislány szeme elkerekedett, lement a lejtős, poros lépcsőkön, ki a faházból, hogy megvizsgálja a nyomokat.

Ez nem Peter – gondolta, amikor meglátta, hogy csak véletlen karcolások a talajon.

De mi van, ha...?

A jelek az erdő felé haladtak. A kislány ösztönösen figyelmen kívül hagyta, hogy mit *kellene* tennie, hogy mit tenne Lucie, és követni kezdte a nyomokat.

Persze nem vezettek sehová. Egy tucat lépés után eltűntek. Valerie haragudott magára, amiért túl sokat remélt, de örült, hogy senki sem látta, ahogy a nagy semmit követi.

Mielőtt elment, Peter úgy hagyott üzenetet neki, hogy egy bottal nyilakat rajzolt a porba, a nyilak pedig elvezették hozzá Valerie-t. A fiú gyakran elrejtőzött, mélyen az erdőben.

Mostanra már hónapok óta távol volt Valerie barátja. Elválaszt-hatatlanok voltak, és Valerie még mindig nem tudta elfogadni, hogy nem jön vissza. Olyan érzés volt, mintha elnyisszantották volna a kötelet, és csak két felfeslett darab maradt volna belőle.

Peter nem olyan volt, mint a többi fiú, akik csúfolódtak és verekedtek. Ő megértette Valerie érzéseit. Megértette a kalandokat, megértette, milyen megszegni a szabályokat. Ő sosem ítélte el Valerie-t azért, mert lány.

– Valerie! – szólt a Nagymama. Az ő hívására Valerie gyorsabban válaszolt, mint az anyja szavára, mert Nagymama valóban beváltotta a fenyegetéseit. Valerie elfordult a rejtély darabjaitól, amelyek nem vezettek eredményre, és visszasietett.

– Itt vagyok lent, Nagymama! – Nekidőlt a fa törzsének, és élvezte a fakéreg csiszolópapír-szerű érintését. Behunyta a szemét, hogy minden porcikájával érezze – és székérekerek zörgését hallotta, akár a közeledő vihar zaját.

Nagymama is meghallotta, és lesuhant a lépcsőn az erdő talajára. A karjába kapta Valerie-t, a blúza hűvös selyme és az amulettjeinek kusza csomója Valerie arcához préselődött. Az állát Nagymama vállára tette, és látta, hogy Lucie óvatosan lejön a magas lépcsőfokokon, nyomában az anyjkkal.

– Legyetek erősek ma éjjel, kedveskéim! – suttogta Nagymama. Valerie, akit szorosan ölelt, csendben maradt, képtelen volt megfogalmazni a zavarodottságát. Valerie számára minden embernek és helynek megvolt a maga illata – néha az egész világ kertként illatozott. Úgy döntött, hogy a nagyanyja illata olyan, mint az összetört leveleké, amihez valami mélységes mély valami keveredik, amelyet nem tudott meghatározni.

Amint Nagymama elengedte Valerie-t, Lucie az erdőben gyűjtött gyógynövényekből és virágokból kötött csokrot adott a húga kezébe.

A székér, amelyet két izmos igásló húzott, átbukdácsolt az út árkaiban. A favágók a frissen vágott farönkök tetején ültek. A rönkök előrecsúsztak, amikor a székér egy rándulással megállt Nagymama fája előtt. A férfiak között ágak halmozódtak – lent a legvastagabbak, feljebb a könnyebbek. Valerie számára mintha maguk a férfiak is fából lettek volna.

Valerie látta, hogy az apja, Cesaire a székér hátuljánál ül. A férfi felállt, és Lucie-ért nyújtotta a kezét. Okosabb volt annál, hogy Valerie-vel próbálkozzon. Sörtől és verejtéktől bűzlött, a kislány pedig távol maradt tőle.

– Szeretlek, Nagymama! – kiáltott vissza Lucie, miközben hagyta, hogy Cesaire felsegítse őt és az anyját a szekér oldalán. Valerie egyedül mászott fel. A gyeplő egy csattanására meglódult a szekér.

Az egyik favágó elhúzódott, hogy helyet adjon Suzette-nek és a lányoknak, Cesaire pedig odahajolt, és színpadiasan csókra nyújtotta az arcát.

– Cesaire! – sziszegte Suzette szemrehányó pillantás kíséretében, amikor a szekéren megindult a beszélgetés. – Csodálom, hogy még magadnál vagy ilyenkor.

Valerie hallott már ilyen vádakat korábban is, amelyeket mindig ravaszul vagy szellemesen fogalmazott az anyjuk. Mégis, még mindig összerendezte a megvetést hallva.

A nővérere pillantott, aki nem hallotta az anyjukat, mert épp azon nevetett, amit az egyik favágó mondott. Lucie mindig is ragaszkodott ahhoz, hogy a szüleik szeretik egymást, hogy a szerelem nem a nagyvonalú gesztusokról szól, hanem sokkal inkább a hétköznapiakról, hogy ott legyenek egymásnak, dolgozni menjenek, és este hazatérjenek. Valerie próbálta hinni, hogy ez az igazság, de nem tehetett arról, hogy úgy érezte, a szerelem ennél több, valami sokkal kevésbé gyakorlatias dolog.

Most erősen megkapaszkodva kihajolt hátul a szekérből, lenézett a gyorsan eltűnő földre. Szédülve visszafordult.

– Kisbabám! – Suzette az ölébe vonta Valerie-t, a kislány pedig hagyta. Sápadt, csinos édesanyjának mandula- és lisztillata volt.

Amikor a szekér kigördült a Fekete Holló Erdejéből, és az ezüst folyó mentén zörgött tovább, kibontakozott előttük a falu sivár homálya. A baljóslatúsága még távolról is tapintható volt: cölöpök, lándzsák, tüskék meredeztek mindenütt. A magtár kilátótornya, a falu legmagasabb pontja a magasba nyúlt.

Az első érzés, amely megszállta az embert: *a félelem*.

Daggorhorn tele volt rettegő emberekkel, akik a saját ágyukban sem érezték magukat biztonságban, és minden lépésük sérülékeny volt, kiszolgáltatottak voltak minden sarkon.

A falu népe kezdte elhinni, hogy megérdemlik a gyötrelmet – hogy valami rosszat tettek, és valami rossz van bennük.

Valerie figyelte, ahogy a falusiak félelmükben mindennap meghunyászkodnak, és érezte, hogy ő különbözik tőlük. Ő jobban félt attól, hogy az odakinti sötétség belőle jön. Mintha csak ő érzett volna így.

Peteren kívül.

Valerie visszaemlékezett, hogy amikor a fiú még ott volt, ők ketten nem féltek, és tele voltak gondtalan örömmel. Most Valerie neheztelt a falusiakra a félelmeik miatt és a barátja elvesztése miatt.

Amikor áthaladtak az erős fakapun, a falu olyan volt, mint bármelyik másik a birodalomban. A lovak porfelhőket rúgtak, ahogy minden városkában, és minden arc ismerős volt. Kóbor kutyák járták az utcákat üres hassal, kókadtan, lehetetlenül soványan. Oldalukon csíkosnak látszott a szőr kiálló bordáik miatt. Létrák támaszkodtak a tornácoknak. Moha tenyészett a tetők hasadékaiban, és kúszott le a házak elején, és senki nem törődött vele.

Ma este a falusiak sietve bevitték az állataikat.

A Farkas éjszakája volt ma, ahogy minden teliholdkor, amióta csak az eszüket tudták.

A birkákat összeterelték, és nehéz ajtók mögé zárták. A csirkéket a családtagok kézről kézre adták a létrákon állva, a madarak nyaka úgy nyúlt, hogy Valerie attól tartott, a fejük leszakad a testükről.

x x x

AMIKOR HAZAÉRTEK, Valerie szülei halkán beszélgettek. Ahelyett, hogy felmásztak volna a létrán a megemelt házba, Cesaire és Suzette az alatta lévő istállóba mentek, amelyben a ház árnyékától sötét volt. A lányok előrefutottak, hogy üdvözljék Flórát, a kedvenc kecskéjüket. A kecske patái kopogtak az akol rozoga deszkáin, tiszta szeme könnyes volt a várakozástól.

– Itt az idő! – szólt Valerie apja Lucie és Valerie mögé lépve. A vállukra tette a kezét.

– Mire? – kérdezte Lucie.

– Mi következik.

Valerie megpillantott valamit az apja testtartásában, ami nem tetszett neki, valami fenyegetőt, és elhátrált tőle. Lucie Valerie keze után nyúlt, megnyugtatta őt, ahogy mindig is.

A férfi, aki mindig hitte, hogy őszintének kell lennie a gyermekeivel, megigazította a nadrágját, majd lehajolt, hogy beszéljen a kislányokkal. Elmondta nekik, hogy Flóra lesz az áldozat ebben a hónapban.

– A tyúkok látnak el minket tojással – emlékeztette őket. – Csak a kecskét áldozhatjuk fel.

Valerie dermesztő hitetlenséggel állt. Lucie bánatosan letérdelt, kis körmeivel vakargatta a kecske nyakát, és gyengéden húzgálta a fülét, amit az állatok csak a gyerekeknek hagynak. Flóra frissen kibújt szarvacskáit próbálgatva megbökte Lucie tenyerét.

Suzette a kecskére pillantott, aztán várakozással nézett Valerie-re.

– Köszönj el, Valerie! – mondta a tenyerét a lánya vékony karjára téve.

De Valerie képtelen volt – valami visszatartotta.

– Valerie? – nézett rá Lucie esedezve.

A kislány tudta, hogy az anyja és a nővére azt hiszik, szívtelen. Csak az apja értette meg, aki biccentett neki, miközben elvezette a kecskét. Flóra vékony kötélen volt, az orrlyukai kitágultak, és a szeme nyugtalanul figyelt. Valerie visszafojtott keserű könnyei között gyűlölte az apját a részvétéért és az árulásáért.

De Valerie óvatos volt. Senki nem láthatta sírni.

x x x

AZNAP ÉJJEL, miután az anyjuk lefektette őket, Valerie ébren feküdt. A holdfény átszűrődött az ablakon, és egy nagy sávban végignyúlt a padlón.

Erősen gondolkodott. Apja elvitte Flórát, az értékes kecskéjüket. Valerie látta megszületni Flórát az istálló padlóján, miközben az anyakecske fájdalmasan mekegett, ahogy Cesaire világra segítette a pici, nyirkos kisgidát.

Valerie tudta, mit kell tennie.

Lucie elhagyta az ágy melegét, és lefelé lépdelt a létrán, a bejárati ajtóhoz.

– Tennünk kell valamit! – suttogta Valerie sürgetően, és hívta a nővérét.

De Lucie lemaradt, félt, a fejét rázta, és némán kérlelte Valerie-t, hogy maradjon ő is. Valerie tudta, hogy nem teheti, amit a nővére, nem kuporoghat az ajtóban, szorongatva az őzprém takaróját. Nem figyelheti tétlenül a saját élete eseményeit. De ahogy Lucie mindig is csodálta Valerie elkötelezettségét, Valerie is csodálta a nővére önuralmát.

Valerie szerette volna betakargatni nyugtalan testvérkéjét, hogy ne aggódjon: „Csitt, kicsi Lucie, reggelre minden rendben lesz!”

Ehelyett megfordult, lenyomta a zár nyelvét a hüvelykujjával, hangtalanul kinyitotta az ajtót, majd elmerült a hidegben.

x x x

A FALU AZNAP ÉJJEL különösen vészjósló volt, ahogy a telihold a napszíttá kagylóhéj színét kölcsönözte mindennek. A házak úgy tornyosultak, mint a vitorlás hajók, a faágak pedig tüskés árbo-cokként meredtek az éjszakai égre. Amikor Valerie először jött ki egyedül, úgy érezte, új világot fedez fel.

Hogy gyorsabban odaérjen az oltárhoz, átvágott az erdőn. Átkelt a mohán, amely olyan érzés volt, mintha tejbe áztatott kenyéren járna, és elkerülte a gombákat, a fehér, barna pettyes hólyagokat, amelyeket mintha fahéjjal hintettek volna meg.

Valami a sötétben megrántotta Valerie-t, az arcára tapadt, akár a nedves selyem. Pókháló. Mintha az egész testén láthatatlan bogarak másztak volna. Az arcához kapott, próbálta lesöpörni a leheletvékony hálót, de a szálak túl vékonyak voltak, és nem tudta sehol megfogni.

A telihold élettelenül függött a feje fölött.

Amikor kiért a tisztásra, a léptei óvatosabbak lettek. Émelygett a gyomra, miközben közeledett, ugyanazt érezte, mint amikor egy éles kést tisztogatott – hogy egyetlen apró baki katasztrófába tor-kollhat. A falusiak egy csapdát ástak a földbe, amit éles farudakkal béleltek ki, és fűvel álcázták. Valerie tudta, hogy a lyuk valahol közel van, de őt mindig óvatos kerülővel vezették ide. Most, ugyan úgy vélte, már elment mellette, nem volt teljesen biztos benne.

Ismerős mekegés vonzotta, és maga előtt látta a szánalmas és magára hagyott Flórát, aki a szélben botorkálva kiabált. Valerie

futásnak eredt a kecske szomorú alakja felé, amely egyedül küszködött a csontfehér holdfényben fürdő tisztáson. Valerie-t megpillantva Flóra vadul felágaskodott, és karcsú nyakát a kislány irányába nyújtogatta, amennyire a kötél engedte.

– Itt vagyok, itt vagyok! – kezdett kiáltozni Valerie, de a szavak elhaltak a torkában.

Hallotta, hogy valami dühödten vágat, nagy távolságról, gyorsan, egyre közelebb és közelebb, a sötétségen át. Valerie lába nem engedelmeskedett, akármennyire is szeretett volna továbbmenni.

Egy pillanat múlva minden újra elcsendesedett.

És akkor felbukkant.

Először csak egy fekete csík volt. Aztán ott állt a Farkas, háttal a lánynak, háta hatalmas volt és szörnyű, farka csábítóan mozgott előre-hátra, mintát rajzolva a porba. Olyan nagy volt, hogy a kislány nem is látta az egész testét egyszerre.

Valerie lélegzete hördüléssel szakadt ki a mellkasából, félelemtől szaggatottan. A Farkas füle felmeredt, aztán megremegett, majd a lány felé fordította a pillantását.

A szeme kegyetlen volt és gyönyörű.

Látta a lányt.

Nem a látás hétköznapi értelmében, hanem úgy, ahogy még soha senki. A pillantása belé fúródott, felismert valamit. Ekkor ütötte szíven a lányt az iszonyat. A földre kuporodott, képtelen volt tovább nézni, és mélyen elsüllyedt a sötétség menedékében.

A hatalmas árnyék fölé hajolt. A lány nagyon kicsi volt, amaz pedig olyan hatalmas, hogy Valerie érezte, hogyha az álló alak súlya ránehezedne, a teste a földbe süllyedne. Borzongás futott végig a testén, ahogy válaszolt a fenyegetésre. Elképzelte, ahogy a Farkas horgas szemfogai a húsába tépnek.

Üvöltés hangzott fel.

Valerie várt az ugrásra, az állkapcsok csattanására, a karmok tépésére, de nem érzett semmit. Csoszogást hallott, Flóra csengettyűje megszólalt, és csak ekkor jött rá, hogy az árnyék eltűnt. Csiorgást, morgást hallott kuporgás közben. De valami más is volt, egy másik hang, amit nem ismert fel. Sokkal később rájött, hogy a sötét düh morgását hallotta, amint az elszabadult.

Aztán iszonyatos csend következett, borzasztó nyugalom. Végül Valerie nem tudott ellenállni, és lassan felemelte a fejét, hogy Flórára nézzen.

Minden csendes volt.

Semmi sem maradt, csak a cölöphöz kötött, eltépett kötél hevert a poros földön.

2.

VALERIE AZ ÚT SZÉLÉN kinyújtott lábbal ült, és várt. A talaj nedves volt a hajnali harmattól. Nem aggódott, hogy valaki áthajt a lábán, ilyesmiért sosem aggódott. Már idősebb volt – tíz év telt el azóta a szörnyű éjszaka óta, amikor belenézett a gonosz szemébe. Bár ma, amikor elment a szent oltár mellett, Valerie észre sem vette az előző napi áldozatból maradt csonthalmot. Ahogy a többi falusi gyerek, egyszer látta egy hónapban, és már nem gondolkodott azon, hogy mit jelent.

A legtöbb gyerek a telihold megszállottja lett az élete egy bizonyos pontján. Megálltak reggel az oltárnál, hogy a megszáradt vért vizsgálgatva kérdezősködjenek: *A Farkas tud beszélni? Olyan, mint a többi farkas az erdőben? Miért olyan gonosz a Farkas?* A válaszok, amelyeket kaptak, gyakran dühítőek voltak, vagy nem is léteztek. A szülők próbálták megóvni a gyermekeiket, elcsendesítették őket, azt mondták, ne beszéljenek róla. De néha kicsúszott a szájukon néhány dolog, mint például:

– Ide tesszük az áldozatot, hogy a Farkas ne egye meg az olyan édes kicsi lányokat, mint te –, és megcsípték az orrukat.

A Farkassal történt találkozása óta Valerie nem kérdezősködött. Éjszakánként gyakran rátört az emlék. Felébredt, és figyelte a mélyen alvó Lucie-t, aki túl nyugodtan feküdt a közös ágyukban. Valerie kétségbeejtően egyedül érezte magát, és csak nézte a növéret egészen addig, míg a pánik végül úrrá lett rajta. Odanyúlt, hogy kitapintsa Lucie szívverését.

– Hagyd abba! – mormogta Lucie álmosan, és Valerie kezére csapott. Valerie tudta, hogy a nővére nem szeret a szívverésére gondolni. Arra emlékeztette, hogy él, esendő, csupán hús és vér.

Valerie végigfuttatta ujjait a járda jeges földjén, érezve a régi kövek púpjai közötti réseket. A kő olyan volt, mintha összeomolhatna, mintha belülről rothadna, és egy kis idő múlva képes lenne lemorzsolni belőle darabokat. A falevelek sárgák voltak, mintha minden tavaszi napfényt magukba szívtak volna télire.

Könnyebb volt leráznia magáról a múlt éjszakai teliholdat egy ilyen napon. Az egész falu az aratásra készülve nyüzsgött: férfiak futottak rozsdás kaszákkal, asszonyok hajoltak ki a házak ablakán, kenyeret ejtettek az elhaladó kosarakba.

Valerie hamarosan megpillantotta Lucie széles, szép arcát, ahogy a nővére az úton közeledett, hazafelé a kovácstól. Egy törött lakatot vitt javíttatni. Lucie, nyomában pár falusi lánnyal közeledett. Furcsa, rituálészerű járással jöttek. Amikor közelebb értek, Valerie rájött, hogy Lucie pukedlizni tanította a négy kislányt.

Lucie lágy volt, ahogy senki más, természetből fogva lágy. A haja nem vörös volt vagy szőke, hanem mindkettő. Nem tartozott ide Daggorhornba, egy gyapotföldre való volt, ahol az ég márványosan sárga, kék és rózsaszín, akár a vízfesték. Költőien beszélt, a hangja édes volt, akár egy dal. Valerie úgy érezte, a családja csak kölcsönvette Lucie-t.

Milyen furcsa, ha az embernek testvére van – gondolta Valerie. – Valaki, aki ő is lehetne.

Lucie a kislányokkal együtt megállt Valerie előtt. Egy kisebb, poros térdű gyerek elítélően nézte Valerie-t, csalódottan, hogy nem hasonlít jobban a nővére. A falu mindig úgy gondolt Valerie-re, hogy ő a másik, a rejtélyesebb testvér, a nem-Lucie. Két leányzó az

út túloldalán dolgozó férfit figyelte, aki lázas igyekezettel próbált a kocsijába fogni egy ökröt.

– Szia! – Lucie megpördítette a negyedik kislányt, és lehajolt, hogy a lány kicsi kezét a feje fölé emelje. A lány vonakodott megfordulni, nehogy le kelljen vennie a szemét a bálványáról. A többiek türelmetlenek voltak, úgy érezték, nekik is részt kellene venniük a mókában.

Valerie a lábát vakargatta, lekapart róla egy heget.

Lucie lefogta a húga kezét.

– Nyoma marad. – Lucie lába hibátlan volt, makulátlan. Búza-liszt és olaj keverékével kenegette, ha épp volt maradék.

Valerie a saját lábát vizsgálta – bogárcsípésekkel volt tele, lehorzsolta, kivakarta –, és megkérdezte:

– Hallottál valamit a táborozásról?

Lucie odahajolt hozzá.

– Mindenkit elengedtek! – suttogta. – Most már nekünk is mennünk *kell*.

– Hát, erről meg kell győzni anyánkat.

– Próbáld meg te!

– Megörültél? Sosem mondana nekem igent. Te vagy, aki mindig megkapja, amit akar.

– Lehet. – Lucie szája nagy és rózsás volt. Amikor ideges volt, még rózsásabbra rágta a száját. – Talán igazad van – mondta vigyorogva. – Mindenesetre egy lépéssel előtted járok.

Ravasz mosollyal Valerie felé nyújtotta a kosarát, aki már azelőtt kitalálta, mi van benne, hogy belenézett volna. Vagy inkább kiszagolta. Anyjuk kedvenc édes süteménye.

– *Micsoda* remek ötlet! – Valerie felállt, leporolta a tunikája hátulját.

Lucie, aki elégedett volt az előrelátásával, átkarolta Valerie-t. Együtt visszakísérték a kislányokat az anyukáikhoz, akik a kertjükben dolgoztak. Ebben a faluban kemények voltak az asszonyok, de még a legházsártosabbja is felmosolygott Lucie-re.

Hazaúton elhaladtak néhány sertés mellett, amelyek beteg öregember módjára ziháltak, egy kecskegida mellett, amely pár megvető tyúkkal próbált lépést tartani, és egy szalmán kérődző, békés tehén mellett.

Házak hosszú sora mellett sétáltak. Az épületek a magas cölöpökön állva úgy néztek ki, mintha készek lennének elvándorolni. Megérkeztek a házsor utolsó előtti házához. Felkapaszkodtak a létrán, és beléptek életük terébe. A faszekrény annyira megvetemedett, hogy a fiókokat nem lehetett becsukni. A fából és kötélből álló fekhely csupa szálla volt. A mosódeszka, amelyet apjuk készített múlt télen, elhasználódott – anyjuknak újra volt szüksége. A gyümölcsök tárolására szolgáló kosár alacsony peremű és lapos volt, hogy ne törjenek össze benne a bogyók. Az ablakon beszűrődő fénysávban lebegő tollpihékről Valerie-nek eszébe jutott, milyen volt, amikor kislánykorukban ugrándoztak a matracon, és egész tollfelhő lebegett körülöttük.

Az ő otthonuk nem sokban különbözött a többitől. Daggorhornban a bútorok egyszerűek és célszerűek voltak. Mindennek oka volt. Az asztalnak négy lába volt és egy lapos teteje, semmi több.

Anyjuk természetesen otthon volt. Gondolataiba merülve dolgozott a tűzhely mellett. Haját laza kontyban a feje tetejére kötötte, néhány hajtincse kiszabadult a tarkójánál.

Mielőtt a lányok beléptek, Suzette a férjére gondolt, a hibáira és az erényeire. Az a hiba, amiért a legjobban hibáztatta – a megbocsáthatatlan –, a földhözragadsága volt. Eszébe jutott egy nem

túl régi eset. Álmodozva, gondolván, ad egy esélyt a férfinak, reménykedve megkérdezte: *Mit gondolsz, mi van a falon túl?* Ő csak rágta az ételét, majd lenyelte. *Gondolom, sokkal több ugyanebből.* Suzette-et mintha visszarántották volna a földre.

Az emberek békén hagyták a családot. Suzette úgy érezte, elvágta a dolgoktól, olyan volt, akár egy marionettbábu, amelynek elpattantak a madzagjai.

A ragut kevergetve rájött, hogy örvénybe került – minél jobban küzdött, hogy kijusson, annál hevesebben húzta lefelé, lefelé, lefelé...

– Anya! – Lucie bukkant fel a háta mögött, és gyengéden megcsiklandozta.

Suzette visszatért a lányai és a főtlen ragu világába.

– Szomjasak vagytok, lányok? – derült fel Suzette, és kitöltött két pohár vizet. Lucie-ét egy csepp mézzel édesítette, de tudta, hogy Valerie nem szereti. – Nagy napotok lesz ma! – mondta, amikor átnyújtotta a lányoknak a saját poharukat.

Suzette hálás volt, amiért talált kifogást, hogy otthon maradhasson, és megfőzze az arató férfiak ételét. Visszatért a hatalmas, kerek, füles lábashoz, és megkeverte benne a ragut. Az edény alacsony volt, amitől Lucie mindig furán érezte magát, mert nem volt tökéletes félgömb. Lucie nem szerette a tökéletlen dolgokat. Valerie belekukucskált a lábosba. Barna zab és világosbarna meg szürke magok keveréke volt – némi rikító zöldborsóval.

Míg Valerie munkához látott, és segített Suzette-nek feldarabolni a nyurga sárgarépát, Lucie csacsogott. Suzette hallgatott. Lucie hangja betöltötte az élettelen levegőt, de Valerie azon gondolkodott, hogy vajon van-e valami baj. Kivárta, hogy az anyja jókedvében legyen, s ahogy megtanulta a múltban, zöldséget dobott az

edénybe. Kelkáposztát, fokhagymát, vöröshagymát, póréhagymát, spenótot és petrezselymet.

Amit Valerie nem tudott, az az volt, hogy Suzette gondolatai visszatértek a férjére. Cesaire gondos apa volt és támogató férj. De ez nem az volt, amit Suzette megígért magának. Ha a várakozásait alacsonyabbra szállította volna, a férfi hibái talán nem lettek volna olyannyira katasztrofálisak.

Azért, amit tett, azokért a dolgokért, amelyeket *egykor* megtett, Suzette hálás volt. Azokért, úgy érezte, megfelelően megfizetett a tiszta háztartással, és hogy szerette a gyerekeiket. El kellett ismernie, hogy talán egy házasságban, ahogy minden szerződéses megegyezésben adósság és a hitelezés dolgában, nincs engedmény szeretetből.

Suzette ezzel a következtetéssel elégedetten a lányaihoz fordult, és látta, hogy Valerie figyeli azzal az átható, zöld szemével, mintha hallotta volna a gondolatait. Suzette nem tudta, honnan örökölte Valerie a szemét. Az övé és Cesaire-é is halványbarna volt. Megköszörülte a torkát.

– Jó, hogy segítetek, lányok. Már mondtam, és újból elmondom: amikor saját otthonod lesz, tudnod kell főzni, Valerie. Lucie már tud.

Lucie olyan volt, mint Suzette. Előrelátó és tervező. Valerie meg Cesaire gyorsan gondolkodtak, és gyorsan cselekedtek.

– *Tizenhét éves vagyok. Ne sietessük!* – Valerie kése áthatolt egy burgonya bőrére és a tompa, bársonyos húson. Hagyta, hogy széteszen a két fele, és az egyenetlen asztalon billegjen. Nem szeretett azokra a dolgokra gondolni, amelyekről az anyja mindig beszélni akart.

– Házasulandó korba léptél, Valerie. Most már fiatal nő vagy.

Ezzel az engedéllyel minden jövőbeni felelősség elpárolgott a két testvér gondolataiból. Elérkezettnek látták a pillanatot.

– Szóval, anya! Hamarosan elindulunk aratni – kezdte Lucie.

– Igen, hogyne. Valerie, te most mész először – felelte Suzette. Lesütötte a szemét, hogy leplezze a büszkeségét. Elkezdte reszelni a káposztát.

– Néhányan, néhány nő kint marad utána... – tette hozzá Valerie.

– ...arra a kis tábortüzes dologra – folytatta Lucie.

– Ühüm – felelte Suzette, akinek a gondolatai ismét kezdtek elkalandozni.

– Prudence édesanyja elvisz pár lányt táborozni... – mondta Valerie.

– ...és szeretnénk tudni, hogy elmehetünk-e – fejezte be Lucie.

– Prudence anyjával? – ragadta meg Suzette az egyetlen kézzelfogható dolgot.

– Igen – így Valerie.

Az anyjuk, úgy tűnt, elfogadja a magyarázatot.

– A többi anyuka igent mondott már?

– Igen – felelte ismét Valerie.

– Rendben van. Gondolom, így rendben lesz minden – mondta az anyjuk szórakozottan.

– Köszönjük, köszönjük, köszönjük!

Látva, hogy mennyire hálásak, Suzette rádöbbsent, hogy olyasmibe egyezett bele, amibe talán nem kellett volna.

x x x

– NEM HISZEM EL, hogy elengedett! – szólt Valerie.

– Nagyon jó volt, hogy mindig igent mondtál, így nem volt ideje gondolkodni!

A lányok a keréknyomoktól felmart úton bandukoltak a főtér felé.

– És te milyen jó voltál, ahogy megcsiklandoztad!

– Az jó volt, nem? Tudom, hogy szereti. – Lucie elégedetten mosolygott.

– Lucie! Ne mondd, hogy elhoztad az egész ruhásszekrényedet!

– A barátnőjük, Roxanne lesett rájuk a sarkon. Sápadt homloka aggodalmas ráncba szaladt. Még két lány került elő mögüle: Prudence és Rose.

Lucie a karjában tartotta a csomagját, és Valerie csak későn jött rá, hogy teletömte.

– Egész nap cipelned kell majd – jegyezte meg.

Prudence rosszalóan ráncolta a homlokát, tudva, hogy Lucievel néha elszalad a ló.

– *Nem* fogjuk helyetted hurcolni, ha elfáradsz.

– Plusz takarók – mosolygott Lucie. Könnyen megfázott.

– Azt tervezed, hogy társaságod lesz? – kérdezte Rose felhúzott szemöldökkel.

Valerie arra gondolt, hogy három barátnőjük olyan, akár a mítoszok istennői. Roxanne haja rozsdabarna volt és puha. Olyan finom szálú volt, hogy akár egy szalmaszálon is átfért volna. Halvány szep-lői voltak, akár a pillangó szárnyának pettyei. Fűzői, blúzai és kendői mellett Valerie számára egyértelmű volt, hogy szégyelli a testét.

Rose másfelől mindig lazán kötötte meg a blúzá, és nem siette el az igazítást, ha túlságosan is szétnyílt. Csinos lány volt, szív alakú szájjal, éles vonásokkal – beszívta az orcáit, hogy rásegítsen a hatásra. A haja olyan sötét volt, hogy a fénytől függően vagy fekete, vagy barna, vagy kék színűnek látszott. Ha elegánsabb holmiba öltöztették volna, úrhölgynek is elment volna... legalábbis amíg a száját ki nem nyitotta.

Prudence szomorú szépség volt, világosbarna hajú, számító természetű. Gyakran túl sietve használt éles szavakat, de általában bocsánatot kért. Magas volt, és valamiképp gögös.

Mind az öten kimentek a falu kapuján, és felháltak a dombra, a mező felé menet. Csatlakoztak a férfiak menetéhez, akik szintén izgatottak voltak. Az egész falu felébredt, a várakozás erős, meglepő fűszer aromájaként lebegett a levegőben.

Roxanne öccse, Claude érte utol őket. Botladozva próbált minden lépésnél előbbre rúgni egy kavicsot.

– Szi-szi-sziasztok! – Claude pillantása fürge volt és szürke. Kicsivel fiatalabb volt, mint a lányok, a falu kitaszítottja, aki mindig is kissé... *más* volt. Claude, bár semmi oka nem volt rá, egy fél pár hasított bőrkesztyűt viselt, és mindig egy pakli saját kezűleg gyártott kártyát kevergetett, ami állandóan nála volt. A zsebei mindig kifordítva voltak. A zsákvászonból és irhából összetákoltnadrág az anyja munkája volt. Gúnyolták miatta, de nem érdekelte, büszke volt az édesanyja hihetetlen alkotására, aki késő éjszakáig fent maradt varrni, és aki már eleget dolgozott a fogadóban is.

Azt beszélték, Claude-ot a fejére ejtették csecsemőkorában, és ezért volt mindig furcsa. Valerie nevetségesnek találta ezt az elképzelést. A fiúnak gyönyörű lelke volt.

Az volt a gond, hogy ahelyett, hogy a saját szavát hallassa, Claude valóban figyelt. Ettől az emberek azt hitték, lassú. De kedves volt és jó fiú, imádta az állatokat és az embereket.

Sosem mosta ki a zokniját. És senki nem mosta ki helyette.

Ő is és Roxanne is szeplősek voltak, de Claude jobban, még a szája is szeplős volt.

Roxanne-t és Claude-ot mindenki vörös hajúaknak nevezte, de Valerie nem tudta, miért. Szerinte ez a képzelőerő hiánya lehetett.

Ő inkább este-hat-órás-naplemente-hajúnak mondta volna őket. Tő-mélyén-lebegő-algáinda-hajúnak. Valerie irigyelte a hajukat, mert úgy érezte, különlegesek, a hajuk színe Isten jele.

Claude és Valerie hallgatták, ahogy a többi lány a környező faluból az aratásra érkező fiúkról cseveg. Claude elvesztette az érdeklődését, és visszabotorkált a falu felé. Amikor a lányok elhaladtak az ideiglenes szabadtéri kovácsműhely előtt, amelyet az aratáshoz vezető út mellett állítottak fel, megváltozott a hangulatuk. Öntudatosság. Gyorsuló lélegzet. Odalett az összpontosításuk. Valerie csalódottan hunyorgott a barátnőire. Ők ehhez túl okosak voltak. Hogy egy férfi kedvéért elkóboroljanak. *Henry Lazar* miatt.

Hórihorgas és csodálatos volt rövidre nyírt hajával és higgadt mosollyal az arcán. A lányok látták, ahogy odakint dolgozik, ugyanolyan jóképű apjával, Adriennel. Az aratószekerek tengelyeit javították. Ahogy némelyek szerettek főzni vagy kertészkedni, Henry úgy szerette a fogaskerek bonyolultságát, a tervezés, az alkotás folyamatát. Egyszer megmutatott néhányat Valerie-nek, szögleteseket, kerekeket, volt egy, amely véletlenül egy macska fejére hasonlított, a másik egy felfordított házra, amelyet egy gyermek rajzolt, vagy egy családi címerre. Voltak feketék, aranyszínűek, fekete kátrány alatt aranyszínűek.

Valerie könnyedén intett, miközben a barátnői elnémultak, szégyellősen mosolyogtak, miközben lehajtott fejjel a lábukat bámulták, és elmentek előttük. Csak Lucie pukedlizett udvariasan. Henry vigyorogva csóválta a fejét.

Rose hátramaradt az utolsó pillanatig, hogy Henry szemébe nézen, és elég hosszú ideig állja a pillantását, hogy az kényelmetlenül érezze magát.

Egyébként a lányok úgy tettek, mintha Henry egyáltalán nem hatott volna rájuk, és magabiztosan folytatták a beszélgetést. Amilyen közel voltak, érezték, hogy a vonzalmuk elismerésével sebezhetőek lennének. Máskülönben pedig így minden lány úgy érezte, megtartja magának Henryt. Valerie nem tehetett róla, de azon gondolkozott, az ő reakciója miért más? Igaz, hogy jóképű, elbűvölő, magas és kedves, de ebbe ő nem szédült bele.

– Remélem, nem feledkeztek meg arról, hogy kik jönnek ma! – kötekedett Valerie.

– Néhányuknak *muszáj* csinosnak lennie – szólt Lucie. – A nagy számok törvénye szerint.

A lányok összenéztek, és megfogták egymás kezét. Egyszerre ugrándoztak fel-le. Szabadok voltak éjszakára.

És Daggorhornban egy éjszakányi szabadság mindennel felért.

3.

MÉG OLYAN KORÁN VOLT, hogy a szénával teli mezőt tompa rózsaszínűre festette a reggeli fény, és szinte túl szép volt ahhoz, hogy meg lehessen érinteni. Valerie és a barátai figyelték, ahogy a nem falubéli férfiak szótlanul álldogálnak. A férfiak ostobán érezték magukat, de egyikük sem akart elsőként belevágni a sima szénatakaróba. A munka ugyan csak munka volt, és így is álltak hozzá.

A férfiak épp megtették az első vágásokat, amikor kerékszörgést hallottak. Valerie barátnőire mély benyomást tett egy esküvő egy héttel korábban. Most a lányok nem tehettek róla, de azon gondolkodtak, hogy az idegen szekerek rakománya megváltoztathatja az életüket. De az idősebb falusi férfiak, akik már keményen dolgoztak, szomorú tudás birtokában voltak: mindegy, milyen jók a fiúk, képtelenek megfelelni a lányok elvárásainak.

A szekér rándulva megállt. Az azt húzó ló olyan tintafekete volt, hogy csak a formája látszott a világos búzamező előtt. Ahogy a szomszéd falvak vendégmunkásai kezdtek leszállni a szekérről, a szénabálákon ücsörgő lányok felálltak, és felkészülve lerázták a szoknyájukat. A fiúk energikusak, fiatalok és erősek voltak, Valerie pedig örült, hogy a barátnői beleszédülnek az izgatottságba. Bár valahogy tudta, hogy számára senki sem lesz – nem ezek között a falusi legények között. Egyszerűen csak hiányzott belőlük... *valami*.

A férfiak, ahogy kiléptek a szekérből, a nap elől beárnyékolták a szemüket. Összetekert takarókat és kabátokat hoztak a vállukra vetve.

Az ifjabbak a lányokat vizslatták. Jól ismerték ezt a táncot. Egy különösen buzgó aratómunkás megállt a döbbsen Roxanne előtt, aki félve, hogy felkavarja maga körül a levegőt, visszatartotta a lélegzetét.

– Szervusz! – szólt a fiú felvillantva az összes fogát. Erősen próbálkozott.

Nem látta, hogy Prudence belecsíp Roxanne combjába.

– Szervusz! – felelt Roxanne helyett Prudence.

Lucie álszemérmesen lesütötte a szemét, Rose közben kidülsztette a mellét a fűzőjében. Prudence pillantása megrebbent, egyik fiúról a másikra szökkent, mérlegelte az ellenük (ennek itt szörnyen nyúlánk végtagjai vannak) és a mellettük (de neki van a legszebb bőrtáskája) szóló érveket. A lehető legfontosabb döntésnek tűnt.

Amint továbbmentek, a lányok összefutottak egy csokorba, kis híján összeütköztek.

– Milyen sokan vannak! – kiáltott fel Roxanne, és kifújta az arcából egy kósza hajtincset.

– Épp elegendő a mennyiség. – Prudence levegőhöz jutott, miután kiválogatta a jobbakat.

– Mindenkinek egy, nekem pedig néhány maradék – ringatta a szoknyáját Rose.

– Valerie, biztosan megvan a tea? – vágott közbe Lucie egy pillanatra gátat vetve az izgatottságnak.

– Igen.

Lucie ránézett, ismerve a húga feledékenységet.

– Igen, igen, biztosan – felelte Valerie megpaskolva a csomagját.

Anélkül jelentették be az igényeiket a fiúkra, hogy tudták volna, azok hogy vélekednek a dologról. Prudence úgy érezte, ő érdemli azt, aki Roxanne-t szólította meg, mivel valójában ő beszélt vele.

Valerie úgy gondolta, ez kissé mohó, de Roxanne nem vitatkozott, mert neki egy csendesebb, kevésbé rámenős fiún akadt meg a szeme.

Lucie rámutatott egy mellettük elhaladó aratómunkásra, egy pocakos férfira.

– Ott megy a férjed, Rose!

– Legalább én nem habarodtam bele egy birkanyíróba, aki a nagyapám lehetne. – Rose szögletes arca mintha haragudott volna, akkor is, ha nem volt dühös.

Roxanne úgy érezte, kénytelen megemlíteni azt a személyt, aki hiányzott a színről.

– Jaj, kit érdekel? – mondta végigsimítva vörös haja egy tincsen.

– Henry jobban néz ki, mint ezek együttvéve.

– Jól tudod, hogy egyik lányt sem veszi el a falunkból – csattant fel Prudence, ahogy néha megesett. – Mind túl szegények vagyunk.

A lányok látták a falu hatalmasságát és az aratás vezetőjét, az Elöljárót, aki feléjük tartott, így kibandukoltak a mezőre, és munkához láttak. Karcsú lábukon hajladozva gereblyézték a vágott füvet egy sorba, hogy száradhasson. Valerie azt kívánta, bár ne érezné magát ennyire távol a barátnői izgatottságától – biztosan csodálatos érzés megszédülni az örömtől, ahogy azt a többiek tették. Bármilyen erősen próbálta is, a szerelem sosem érdekelte túlzottan. Valerie most olyan a levertséget érzett, mint amikor elmúlik az ünnep.

Valerie közömbösségét látva Prudence elégedett volt. *Legalább több marad nekem* – gondolta a mezőn dolgozó férfiakat vizsgálgatva. És ekkor egy újabb kocsit látott megállni, olyan váratlanul, hogy esélye sem volt a barátnőire pillantani, amikor a hatalmas kerekek megálltak. Bár ők is látták. Lucie felnézett, de úgy tett, mintha dolgozna, ugyanazt a köteget emelte fel és tette le, újra és újra. Rose megtörölte az arcát a szoknyája bélésével, Roxanne

pedig félresöpörte a homlokára tapadó haját, amely máris ragacsos volt a verejtéktől a füledt levegőben.

A ló lassított és megállt, a kocsi kerekei előrelódultak még utoljára, majd visszagördültek egy vájatba. Valerie figyelte, ahogy néhány idősebb férfi kényelmesen leszáll a szekérről, de aztán viszszaért széles fogú gereblyéjéhez, ahogy a többi arató is kiáradt a kocsiból. Érezte, ahogy a barátnői alaposan megvizsgálják az újonnan érkezetteket.

Nem tudta biztosan, miért nézett fel – évekkel később erre a reggelre emlékezve, mint ami örökre megváltoztatta az életét, mindig azt mondta, a szeme sarkából megsejtett valamit, ami miatt muszáj volt felnézni, mintha valaki vállon veregette volna, hogy forduljon oda. Felnézve egy lélegzetelállítóan jóképű, sötét hajú ifút pillantott meg.

Vad volt és nyugtalan, talpig feketében, akár egy betörtlen ló.

Valerie úgy érezte, a tüdejéből megszökik a levegő.

Pete meg én egész nap kergetőztünk a mezőn, nagy, fehér gombákat gyűjtöttünk, amelyeknek a réteges, poros, szenes aljuk lágy és ráncos volt. A főtérre érve lerogytunk, és szójátékokat meg kitalálóst játszottunk, amikben én sosem voltam jó. Reménytelenül vesztettem, sosem tudtam, hogy a harmadik szó harmadik szótagjánál, vagy az ötödiknél járunk, várjunk csak, egyáltalán hány szó volt összesen?

De Peter apja előbukkant a semmiből, talpra rántotta a fiát, és így szólt:

– Mennünk kell! Most.

Kiáltások visszhangzottak mögötte:

– Szélhámos! Gazember! Tolvaj!

Pete hátranézett, miközben az apja a karjánál fogva húzta maga után. A falusiakból összeverődött tömeg fegyvereket lóbált. Egy dühös paraszt egy égő fáklával a kezében utánuk futott:

– *Ez az, kifelé innen! És sose gyertek vissza!*

Azonnal elhagyták a falut, és Valerie ekkor látta utoljára Petert. A falusiak arcát látva, aznap azt feltételezte, hogy meghalt.

De most...

Biztosan megőrültem – gondolta. Tíz éve történt. Valerie feladta, már nem kereste Peter nyilait. Nem lehetett ugyanaz az ember...
Vagy igen?

A barátnői szintén megpillantották, és aggodalmasan néztek egymásra. Senkire sem hasonlított: akár a láng mélyén a bíbor fény, a legszebb és a legveszélyesebb. Lehajtott fejjel ment át a mezőn, a pillantása a földre szegeződött. Elkerülte a falusiak pillantását, láthatóan senkinek sem válaszolt.

Valerie meredt pillantását látva Lucie egy marék szénát dobott a levegőbe a húga előtt. De Valerie nem tért magához.

Közelebb araszolt az alakhoz. *Ő az?* De az Elöljáró váratlanul megjelent, átgázolt egy sűrű parcella nádon, és rászólt, hogy maradjon a saját sorában. Valerie futólag elgondolkodott, hogy az Elöljáró vajon gyanakodott valamire, vagy észrevette, hogy ő hogyan reagált, ahogy a bőre kipirult, és ellágyult a tekintete, s ezért okkal választotta el őket? Szégyellte magát, de összeszedte a józan eszét. Az Elöljárónak nem volt oka erre. Valerie csak kíváncsi volt a gyerekkori pajtására, hiszen jól mulattak egykor együtt.

Peter csak egy fiú volt, akivel játszott, most már idősebb. *Igaz?*

Az Elöljáró folytatta szakadatlan elvakkantott parancsok sorát, amely egy idő után olyan lett, mint valami aláfestés. Valerie figyelte, ahogy a férfi, aki talán Pete volt, leteszi a zsákját, egy darab megviselt szövetet, aminek a nyílását egy foszló madzaggal kötöték össze. Meglendítette nagy kaszáját, szakértelemmel suhogtatta a fűben. A mellkasára szegeződött az álla, arcát a munkába temette.

Valerie próbálta szemmel tartani, de a legnagyobb aratómunkás került közéjük. Ruhátlan felkarján karfiolként dudorodtak az izmok. Amikor a hegynyi munkás nem volt útban, akkor az Elöljáró járkált a sorok között. Valerie csak villanásokban látta a figyelme tárgyát. A gereblye nyelét markoló kezét... egy sima, barna bőrű lábszárat... az állát. Ritmikus mozdulatokkal dolgozott. Lendült a karja. Verejtékezett. Dolgoztak az izmai.

Végül megtalálta a helyes szöveget. Pete volt az. Valerie biztos volt benne. A szíve dübörgött a mellkasában, még most is, ennyi év után. Akkoriban ártatlan hevület volt, gyerekek között, de most... valami mást érzett.

Valerie visszagondolt, amikor ő meg Pete hason fekvé elfészkeltek magukat a Nagy Fenyő gyökerei között. Aztán felmásztak a tetejére, hogy lássák a többi falut, amelyeket egy nap majd meglátogatnak.

Csak hogy Pete valóban kijutott.

Valerie szeretett volna a közelében lenni, újra megismerni, tudni, hogy ugyanaz az ember maradt-e. A lány elmerült a gondolataiban, és a pillantása Peteren nyugodott, amikor amaz felemelte a fejét. A pillantásuk találkozott a levegőben szálló szénán keresztül. Peter abbahagyta a munkát, barna szeme nyugodt volt és kifürkészhetetlen. Aztán félrenézett.

Vajon felismerte? Elfelejtette? Vagy talán már másvalakié...

Valerie gereblyéje megállt a levegőben.

Oda kellene mennie hozzá?

De aztán, mintha semmi sem történt volna – sss, sss, sss – a kaszát keményen és gyorsan lengetve, Peter visszatért a munkájához. Nem nézett fel újra.

4.

– VALERIE!

A földön térdelve, miközben egy köteg mézszínű szénát kötözött, erős férfihangot hallott a feje fölött. *Emlékszik.* Mozdulatlan volt, megdermedt, képtelen volt felnézni.

– Valerie?

A lány lassan felemelte a fejét – és megpillantotta Henry Lazart, amint egy ütött-kopott vizeskorsót nyújt felé.

– Jól vagy?

– Igen.

– Azt hittem, talán belesüketültél a nagy munkába. – Sötét szemöldöke kérdőn ívelt.

– Ó! Nem – botladozott Valerie megrendülve.

Nem foglalkozott a vízzel, a vaskos rézkalapácsért nyúlt, amelyet a fiú a másik kezében fogott, majd az arcához emelte. A fém menyeyeien hűs volt.

Körülnézett. Az aratás mozgását meglágyította a por arany köde. Valerie megpróbált elhajolni Henry mellett, hogy jobban lásson. De az volt a baj, hogy Henry követte, és eltakarta előle Petert.

A lány érezte, hogy a kalapács felszívja a saját forróságát, és hamarosan már nem volt jó. Visszaadta, Henry ráhunyorgott és felnevetett. Valerie az arcához emelte a kezét – fekete lett. Kerek, fekete hamukör éktelenkedett a két orcáján.

– Úgy nézel ki, mint egy csibész porcelánbaba.

A lánynak akarata ellenére tetszett, amit hallott.

Valerie elhárította a zsebkendőt, és a ruhaujjával törölte meg az arcát. Tudta, hogy a víz csak ürügy volt arra, hogy Henry kijöjjön a földekre, hogy részt vegyen a munkában. Sok mindenből kimaradt, a családjának a faluban betöltött rangja miatt; Valerie tudta, hogy ez nehéz neki, hogy egyedül van a saját társadalmi osztályában. A lány lenézett Henry új bőrcsizmájára, ami olyan fényes volt, hogy tükörként is megállta volna a helyét, és minden rokonszenve, amit eddig érzett, odalett. Érzéketlenség ilyen csizmát vásárolni, amikor az embereknek nem volt mit enniük.

– Tudom, hogy idéetlenül néz ki – szolt a fiú csendes mosollyal. Valerie rájött, hogy nem volt visszafogott. – Kínos. De a nagyanyám ajándéka.

Ettől még nem helyes – gondolta a lány ellenségesen. Próbálta kifürkészni, hogy Peter észrevette-e a beszélgetését Henryvel. De amaz nem érdeklődött, Valerie tudta, hogy oda sem nézett.

Henry azt motyogta, hogy a többieket is vízzel kell kínálnia. Minden fiatal nő, akik körülöttük a munkát hanyagolva figyelték Henryt, gyorsan visszatértek a lábuknál heverő szénakötegekhez. Ahogy a fiú továbbindult a sor mentén, Valerie érezte, hogy a fiú pillantása őrajta függ, hosszabb ideig, mint kellett volna.

Henry tudta, hogy Valerie ellenséges hangulatban van. A lány egyedül akart lenni. Bár amikor továbbment, nem tudta megállni, hogy ne őt nézze. Pletykák terjengtek, olyan pletykák, hogy a lány gyerekkorában látta a Farkast, ettől megváltozott, és soha nem lett már a régi. Amikor valaki megkérdezte erről, nem mondott semmit. De a falu kicsi volt, és nem voltak titkok.

Henry mindig is tudta, hogy a lány más, de ő maga is mindig kissé különbözőnek érezte magát másoktól. Henry úgy gondolta, talán együtt is különbözhetnének.

A DÉLI NAP AZ ÉG KÖZEPÉN ragyogott. Annyira megsütötte a földeket, hogy égett szag érződött. A gonosz hőség elől elrejtőző munkások a szántóföld szélén álló ligetben fogyasztották el az ebédjüket. A férfiak – mint mindig – egy csoportban, a nők pedig egy másikban.

– Nézzetek rám! – pördült meg Roxanne, és a száraz fűmag konfettiként repült körülötte. – Úgy érzem magam, akár egy tehén.

– Tele vagy ezzel a vacakkal – fintorgott Rose, miközben szénszálakat húzgált ki a hajából.

– Ne pörögj már, mint egy gyengeelméjű! – sziszegett Prudence.
– Nem akarod, hogy a fiúk felnőttnek gondoljanak?

Miközben Valerie Petert nézte, aki a vizes hordók körül álló férfiakhoz csatlakozott épp, kizárta a barátnői hangját, mint a kotkodácsoló tyúkokét. Sokáig törölgette a kezét a szoknyájába, gondosan, hogy távolságot tartson Petertől. A sorban Peter lehajolt, valamit vizsgálgatott a zsákjában. Aztán felnézett, és ismét Valerie-re pillantott. A lány megdermedt. Mondania kellene valamit? Bután várt, figyelte, ahogy a fiú tekintete megrebben. A felismeréstől?

A Peter mögött sorban álló aratók noszogatták a fiút. Ő a vállára dobta a zsákját, és áttörve a többi éhes férfi között elment, megfedkezve az ételéről.

Az egyik lány megrántotta Valerie szoknyáját, ő pedig vonakodva leereszkedett a fűre, és figyelte, ahogy Peter távolodik.

A FOLYÓPARTON NÉHÁNY FALUSI hintázott egy, a víz fölé nyúló ágra kötött kötélén. Egymást provokálták, hogy ki mer a hideg vízbe ugrani.

– Gyerünk, Henry! – kiáltotta az egyikük.

Henry elrugaszkodott a magas part széléről, szorosan a kötélbe kapaszkodott, és a lendület ívének legmagasabb pontján eleresztette. A vízbe csapódva úszott néhány karcsapásnyit, majd vacogó foggal felbukkant. Egy kutya futott oda, ugatva tiltakozott. Henry odaszólt neki. Amikor az nem jött közelebb, Henry a hidegtől megdermedve elhajított neki egy botot. A kutya másra figyelt, a gazdájára, aki lehajolt, hogy igyon. Az egyik vendégmunkás volt az. Többen is feltűntek mellette lustán – a férfiakat kimerítette az egész napos kemény munka, görnyedten csoszogtak. De egyikük magasan, sötéten állt közöttük.

Henry azonnal felismerte. Peter.

A szíve megdobbant. Gondolkodnia kellett, így nagy levegőt vett, és a felszín alá bukott, hogy eltűnjön a világ. Kinyitotta a szemét az odalenti nyugodt, zöld vízben. Az áramlat nem volt erős, ő pedig lebegett a vízben. Örökre itt tudott volna maradni, a békés világban, ahol nem voltak halott anyák. És anyagyilkosok. *Itt fogok maradni* – döntött Henry elsüllyedt elméje.

De a tüdeje másképp döntött, először csak noszogatta, aztán követelőzni kezdett, majd végül megfenyegette, hogy felrobban.

A fej áttörte a vízfelszínt. Kipislogta a vizet a szeméből. Kinézett a partra – és újból pislogott, hogy biztos legyen benne.

A munkások elmentek.

És velük Peter is.

A többi fiú elcsendesedett, idegesen néztek Henryre. Csend volt, csak a közeli fenyőkön repdeső madarak hangja hallatszott.

Különösen Henry apja aggódott. Adrien a partról figyelte a fiát, de Henry nem volt hajlandó a szemébe nézni. Ehelyett dühödten elúszott, tökéletes karcsapásokkal. Égtek az izmai, mintha szét akarnának repedni. A hideg víz kevésbé volt sokkoló, mint Peter látványa.

Megpróbált elúszni annak a napnak a szörnyű emléke elől, amelyen Peter elhagyta a falut.

Ha a világ végéig úszott volna sem lett volna elég messze, hogy maga mögött hagyja a kemény, magas, erős férfi képét, az apját, aki könnyek között üvöltött az anya úton heverő teste fölött.

x x x

PETERNEK HÁNYINGERE TÁMADT, amikor Henry Lazar iszonyodva rámeredt. Ahogy azon a napon, sok évvel ezelőtt. El kellett mennie onnan, mielőtt Henry ismét felbukkan a vízből. Kitalált egy kifogást – azt mondta a férfiaknak, hogy segíteniük kellene felállítani az asszonyok táborát.

Miért jött vissza a faluba? Annyi évig Peter elkerülte Daggorhornt, a borzalmas baleset helyszínét!

Vadul kalapálta a sátorcöveket, könyörtelenül fúrta be a földbe. A ritmushoz igazította a gondolatait. Volt valami Daggorhornban, ami mindig is szölongatta, emlékeztette magát. De félt itt lenni. *Ővele.* Az emlékezete túlságosan szerette a lányt. Csak gyerekek voltak. Jobb ott hagyni a lányt, ahol eddig volt, biztonságban, mint egy csiszolt követ.

Amikor a szekér megérkezett, Peter úgy járt, akár egy álomban, ellenállhatatlan erő húzta előre a faluban, amelyet egykor oly jól ismert. Milyen furcsa volt, hogy minden, ami a szeme elé került,

minden fa, minden lány kanyarulat az úton ugyanarra a lányra emlékeztette, a nagy, zöld szemű lányra. És ő még mindig itt volt.

Gyönyörű! Olyan hatalmas szépség, hogy szinte fáj.

De olyan emlékeket idézett fel, amelyeket Peter megpróbált elfelejteni.

A földet felhangzott a kürt, amely az ebédszünet végét és az emlékezés végét jelezte. Ideje volt visszamenni dolgozni.

Miért jöttem vissza?

x x x

Az ELÖLJÁRÓ, a fáradt felügyelő párba állította az asszonyokat, akik laposra taposták a szekereken a füvet, a férfiakkal, akik feldobálták nekik az ölnyi csomagokat. Az Elöljáró sűrű szakálla drótszerűvé vált a forróságban, akár az acélgyapjú. Valerie előremeredt a szorosan összekötött bálák során, és balra nézett a férfiak sorára, őt keresve. Valami a sor közepe felé vonzotta a tekintetét. Peter tiszta tekintete Valerie-re irányult, és a kettőjük közötti távolság mintha sugárzott volna a fehér forróságtól. Valerie gondolkodás nélkül kikerült néhány buzgó asszonyt maga mögött, és hátrébb állt a sorban. Peterrel lesz párban.

Az Elöljáró végigment a férfiak és a nők sora között, megérintette a vállukat, hogy kijelölje a párokat. Durva tenyerével megpaskolta Valerie-t, majd Petert, és rekedt hangján azt mormogta: „Te és te.” Bár Valerie hallotta, ahogy az Elöljáró ugyanezeket a szavakat züm-mögi végig a soron, amikor őrá és Peterre mondta, az varázslatosan csengett, kézzelfoghatóvá tette a kapcsolatot kettőjük között.

A lány szíve gyorsan vert, miközben keményen dolgoztak egész délután, egymáshoz közel. Mintha nem csak ő vette volna észre

a pompás férfit – vagy emlékezett volna rá. Minden alkalommal, amikor Valerie elkezdett lehajolni, hogy mondjon valamit, jött valaki más, és félbeszakította.

A nap lassan véget ért, az ég párák szürkészöldre váltott. Az Elöljáró a közelükben állt, fél lábára támaszkodva, keresztbe vetett bokával. Nagy, sötét szőrű lova pislogott, és lustán figyelt, mert nem sok más látnivaló volt az összegyűlt falusiakon kívül, akik vonakodva hagyták maguk mögött a napot. Tudták, hogy minél előbb jön az éjszaka, annál korábban éri őket a reggel.

Túl keményen dolgoztak, így mostanra használhatatlanná váltak, a kezük zsibbadtan lógott az oldaluk mellett, markolták a régi szerszámokat. Összegyűltek, akár egy sáskaraj, és bátran nevettek, mintha nem érdekelné őket semmi. A fiúk fogócskáztak, lökdösődtek, rángatták egymás ingét, fiatal testük feléledni érzett az egész napi merev munka után. Magukba szívták a szabad levegő hűvösét, érezték, ahogy durva kezük mozog a halott esti levegőben, amely homályos volt a széna porától.

Miután végeztek az utolsó kazallal, Valerie látta, hogy Peter a zsákjáért hajol, hogy elmenjen.

Most vagy soha.

– Peter...

A fiú felegyenesedett, a háta olyan volt Valerie előtt, akár egy fal. Aztán lassan felé fordította az arcát, és a szemébe nézett. A pillantása úgy hasított belé, akár egy kés.

Mielőtt meggondolhatta volna magát, Valerie megkérdezte:

– Emlékszel...

Peter felé lépett. A lány érezte, hogy forróság csap fel kettejük között.

– Hogy felejthetném el?

Valerie elgyengült az örömtől.

Az Elöljáró a kürtjébe fújt a rozsdás, csillogó földön, jelezve, hogy vége a napnak, és kezdődhet a tábortűz.

Peter még egy pillanatig a lány szemébe nézett, aztán megfordult és elsétált. Valerie a szekérderékon állva figyelte, ahogy eltűnik a fák között.

A LÁNY ÉS A FARKAS

HIGGY A MESÉBEN! ÓVAKODJ A FARKASTÓL!

A JÓ KISLÁNYOK NEM ÁLLNAK SZÓBA VÉRFAKASSAL

A kovács feleségül venné.

A favágó megszőktetné.

A vérfarkas szeretné magához hasonlóvá változtatni.

*

Valerie nővére szép volt, kedves és bájos. Most halott.

Henry, a kovács jóképű fia próbálja megvigasztalni a lányt,

de az ő vad szíve másért dobog: a számkivetett favágóért,

Peterért, aki új életet kínál Valerie-nek, távol az otthonától.

A nővére erőszakos halála után Valerie világán irányíthatatlan erők lesznek úrrá.

A Farkast már generációk óta havi áldozattal tartják távol maguktól.

De most senki sincs biztonságban. Amikor egy tapasztalt farkasvadász érkezik

a faluba, az emberek megtudják, hogy a lény közöttük él

– a faluban bárki lehet.

Hamarosan kiderül, hogy Valerie az egyetlen, aki hallja a teremtmény hangját.

A Farkas azt mondja, oda kell adnia magát, mielőtt a vörös hold elfogy...

vagy mindenki meghal, akit szeret.

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS

AN APPIAN WAY PRODUCTION A CATHERINE HARDWICKE FILM AMANDA SEYFRIED GARY OLDMAN "RED RIDING HOOD" BILLY BURKE
SHILOH FERNANDEZ MAX IRONS AND JULIE CHRISTIE MUSIC BY BRIAN RETZELL EXECUTIVE PRODUCERS JIM ROWE MICHAEL YRELAND CATHERINE HARDWICKE WRITTEN BY DAVID LESLIE JOHNSON
PRODUCED BY JENNIFER DAWSON KILLORAN LEONARDO DICAPRIO JULIE YORN DIRECTED BY CATHERINE HARDWICKE

www.redridinghoodmovie.co.uk

WARNER BROS. PICTURES
©2009 Warner Bros. Inc. All Rights Reserved.

3 299 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

vérfagyasztó